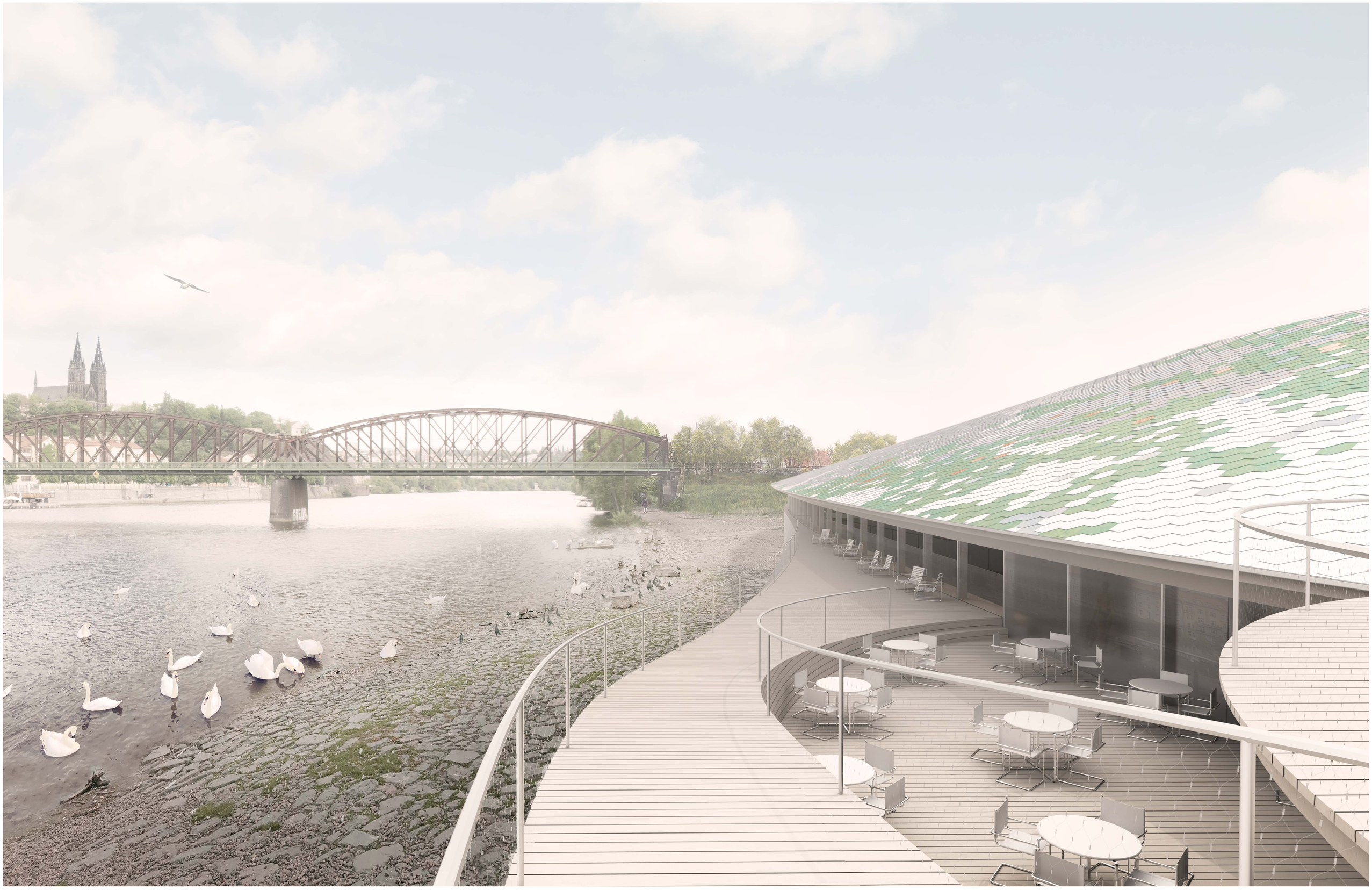

Autorský text

Vltava protékající Prahou, řeka sevřená městem. Kamenné mosty, jezy, náhony zdymadel, věže vodáren, náplavky, nábřežní zdi s kyklopským zdivem a další prvky říční navigace jsou nedílnou součástí pražského panoramatu. Vodní živel protíká architekturou – je urbanizován. Na smíchovské straně Železničního mostu je ale místo, které se podobě běžného pražského břehu vymyká. Prázdný pozvolný břeh, který si příroda pomalu bere zpátky. Dříve zde byl vorový přístav, dnes je území známé dle svých současných obyvatel jako Labuti zátoka. Dostal jsem za úkol na toto místo navrhnout městský bazén. Ale svým návrhem se spíš než k městu vztahuji k řece a onu poetickou prázdnotu Labuti zátoky se snažím zachovat.

Dříve dělnický Smíchov se dynamicky promětluje v obchodní subcentrum metropole. Jestli bude něco postrádat, tak to budou místa klidu - hygieny duše, místa kontaktu s přírodou a místa s původní identitou. To je cíl mého řešení.

Navrhuji bazén jako solitér na hraně řeky a parku. Chci tak iniciovat obnovu území a propojení s Císařskou loukou i nově vznikajícím zeleným pásem k smíchovskému nádraží. Vznikla by tak spojitá rekreační infrastruktura na levém břehu Vltavy v jejímž těžišti by stál smíchovský bazén.

Malý bazén pro Smíchov, signifikantní architektura pro Prahu.

Rozsáhlý stavební program jsem se snažil obemknout úsporným objemem, aby na smíchovský bazén působil jako přívětivá, relativně malá stavba na konci parku.

Na druhou stranu svou polohou na nábřeží bude budova vždy nesmírně pohledově exponovanou architekturou. Silueta má být z protějšího břehu jasně čitelná. Sokl, pás oken a střecha. Sokl je ukončením nábřežní zdi. Hrubý betonový, vybedněn z trámů starých vorů, má geometrii poddajnou pereudu vody. Úzká linie oken odděluje pozvolně stoupající střechu. Tvoří ji lehká dřevěná konstrukce na nepodobná skořepině. Její plášť, či spíše kůži, tvoří solární články promíšené s plechovými, lesklými i matnými, lakovanými a měděnými šupinami. Dostává tak schopnost míst tvarem, třpytit se, měnit barvu s počasím i stárnout. Prostor pod střechou tvoří jedna klenutá hala, která je dále vloženými boxy dělená na část suchou a bazénovou.

Nedá-li se institucionalizovat plavání ve Vltavě, chtěl jsem v interiéru docílit atmosféry městské plovárny, spíše než kachličkového bazénu. S plaveckým stadionem v Podolí nás spojuje radost z pohybu ve vodě, ale nekonkurujeme si. Motivem mého návrhu není plavecký sport, ale relaxace. Místo oddělených a klubových šaten společné převlékací kabinky, místo tribuny rozšířený parapet po obvodu bazénové haly. Hlavní bazén je plnohodnotná sportovní padesátka, zatrénovat si můžete, ale závodit půjdete do Podolí.

Krom běžného jít si zaplavat po práci (nebo o obědové pauze) bazén nabízí i základní wellness. Je to svět sám pro sebe, ukrytý v soklu budovy. Jediné okno, zato s výhledem na Vltavu se siluetou protějšího Vyšehradu, osvětluje odpočinkovou část kolem horkého bazénu. Z ní se vstupuje do přítmí saunového světa, jehož podoba je na zbytku bazénu nezávislá a může se sezónně měnit.

Budování vztahu k vodě je zasvěcena pak jiná část soklu budovy. Výukový bazén pro smíchovské školky a školy funguje v klidu a v soukromí separované od dění veřejné části bazénu. Má vlastní vstup i provoz.

V létě se lze mezi plaváním občerstvit v bistru na venkovní terase, nebo vystoupat po rampě a na střešní palubě chytat poslední paprsky večerního slunce. Druhá strana bistra je do vstupní haly otevřena celoročně všem. Je jedno, jestli jste byli zrovna plavat, zacvičit si v parku, nebo se jen tak projít po nábřeží. Jít si z hluku a přemíry vjemů města k řece odpočinout.

Břeh pod bazénem ponechávám prázdný v jeho přírodní kamenné podobě. Prostor racků a labutí, prostor pro interakci s řekou a vlastními tichými myšlenkami.

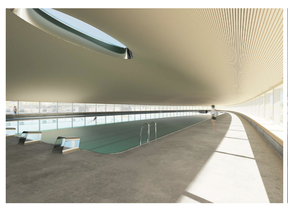

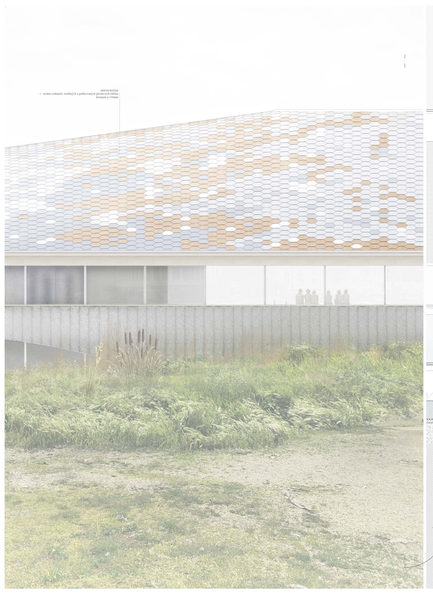

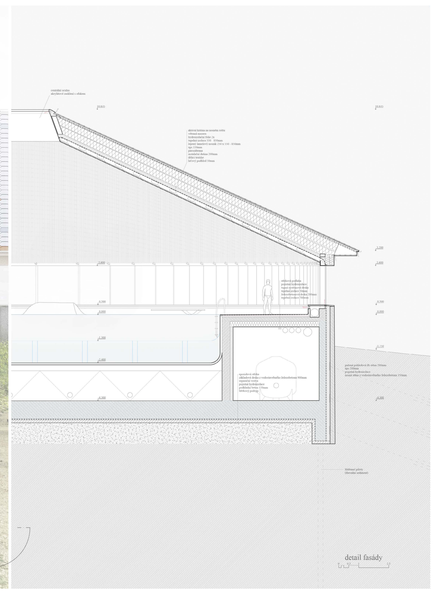

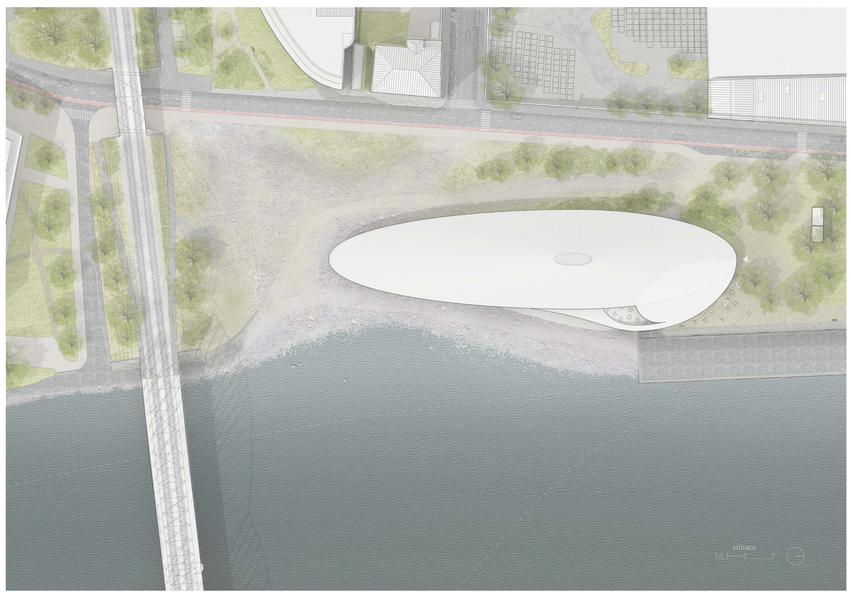

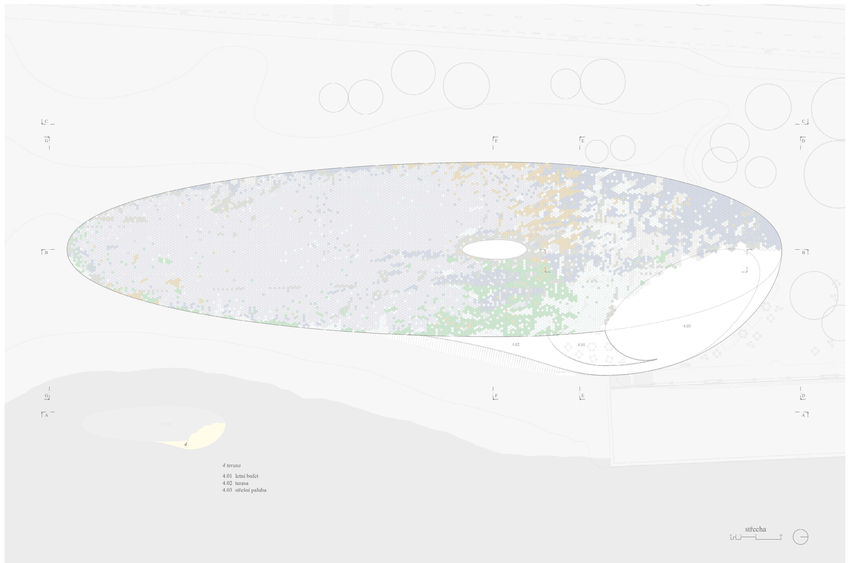

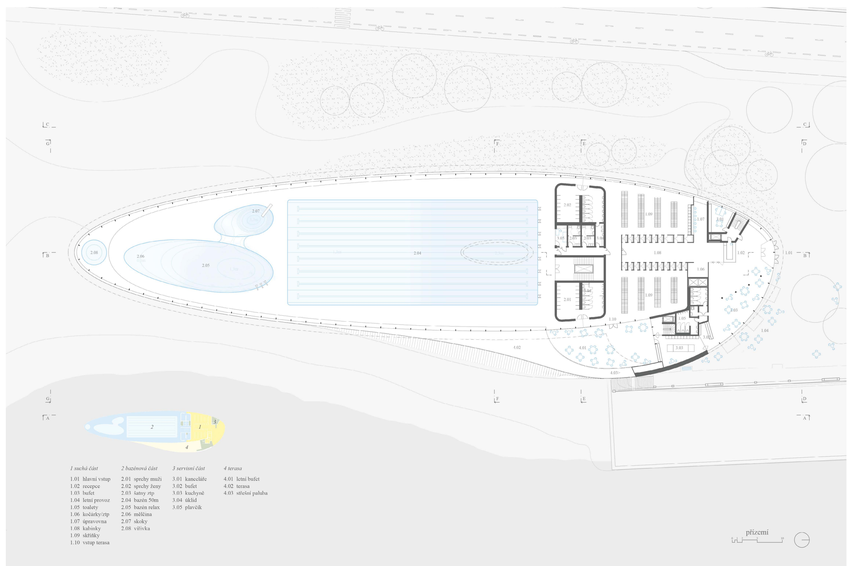

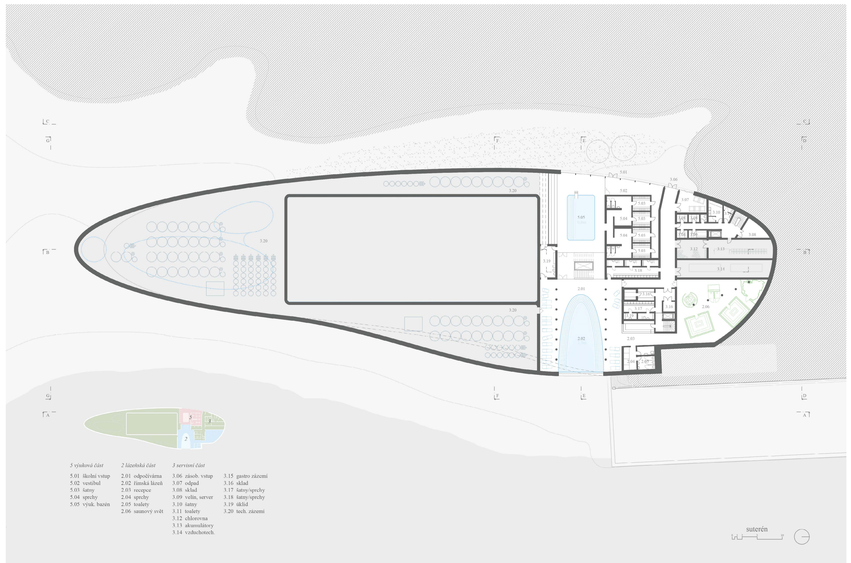

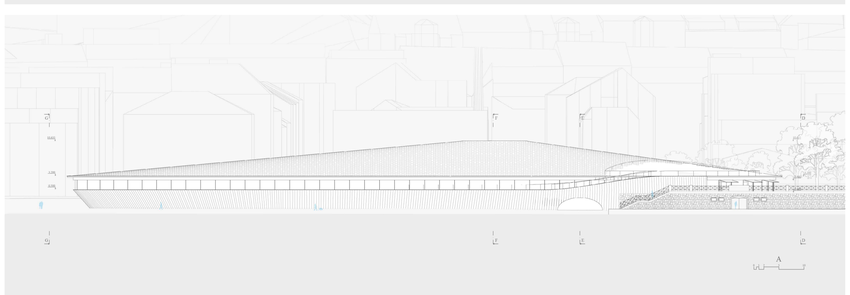

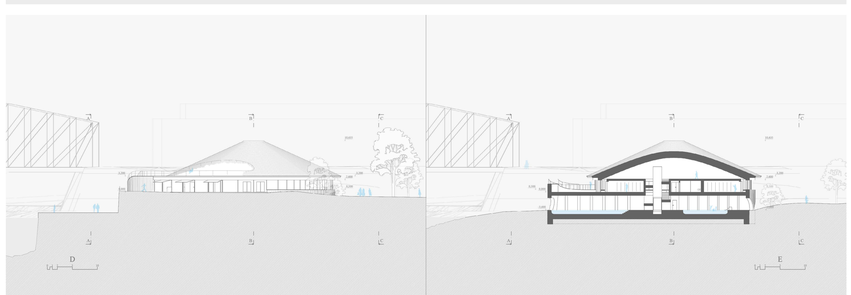

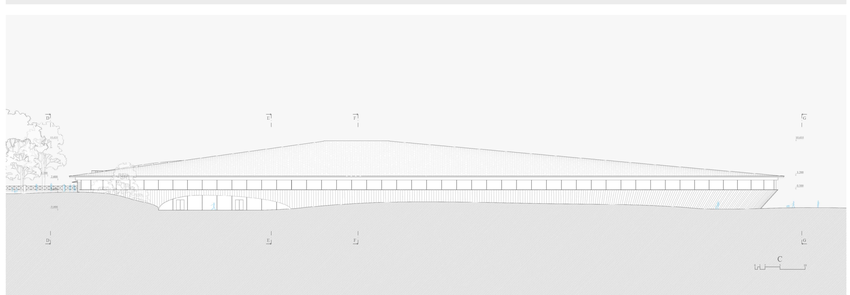

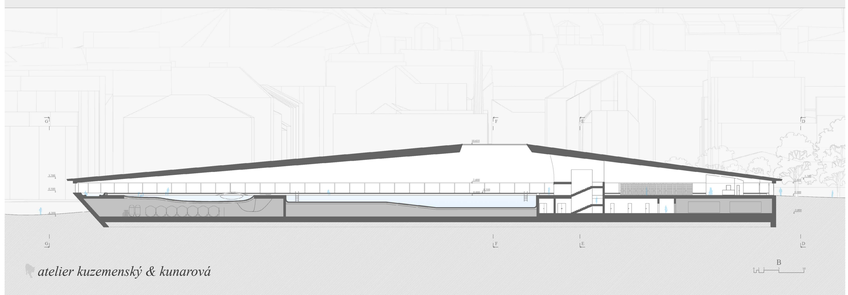

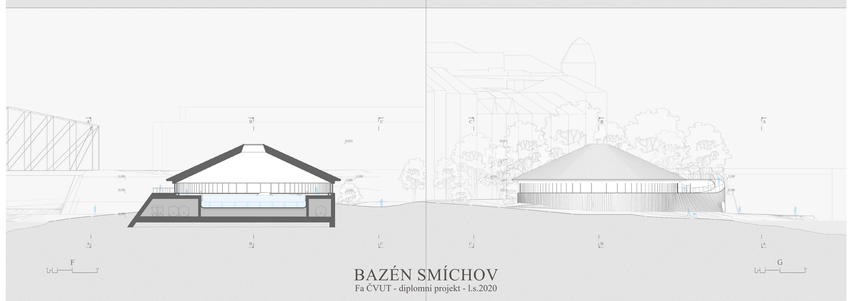

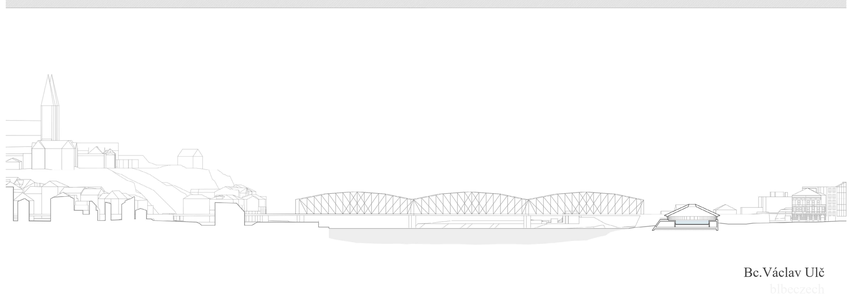

atelier kuzemenský & kunarová

BAZÉN SMÍCHOV

Fa ČVUT - diplomní projekt - l.s.2020

Bc.Václav Ulč